Opinió | 10 | Actualitzat el 20/03/2013 a les 10:17

Dues constatacions preocupants

Avui vull aprofitar aquest espai d'opinió que m'ofereix **El Pou Digital** per reflectir per escrit i compartir dues coses que he observat darrerament i m'han preocupat una mica. Malgrat que són de signe ben diferent fan referència a la nostra ciutat i no són, precisament, del tot reeixides.

Per una banda, la construcció d'un gran hospital, al costat del de Sant Joan de Déu, al paratge de la Culla, que vol ser de referència a tota la Catalunya Central, gestionat per la fundació Althaia. Una vegada acabada la primera fase, la segona va avançant a bon ritme i des de fa força mesos que l'estructura de l'immoble, conformada per diversos blocs de color blanc estant ben definits. Si bé a la pàgina web d'Althaia, allí on s'exposen les característiques del nou equipament s'escriu, literalment, que es tracta d'un hospital amb noves dimensions i de creixement horitzontal adaptat a l'entorn, la veritat és que vist des de la part de la Bellavista, baixant del barri del Xup, allí on la carretera dibuixa una gran corba que ens permet veure tota la façana sud de Manresa, la volumetria i, sobretot, el cromatisme, no s'adiuen gens ni mica amb tot el que l'envolta.

Manresa és una ciutat que té un dels principals actius paisatgístics en aquesta part urbana. El riu Cardener estableix un tall que permet oferir una imatge singular i alhora atractiva, amb els principals monuments historicoartístics: la basílica gòtica de la Seu, dalt del Puigcardener i el conjunt de la Cova de Sant Ignasi. El nou hospital esdevé un pegat que xoca especialment amb el convent de Santa Clara, sobretot de la part modernista, tant pel que fa als volums com, sobretot, el color: blanc que ressalta excessivament sobre la resta d'edifici, del tradicional color terrós. Ja sóc conscient que en una ciutat de llarga història i complexa orografia, com és la nostra, mai podem pretendre una uniformitat. Però altra cosa és que faci mal d'ulls. I als últims anys sap greu constatar que, més enllà de la funcionalitat de les noves construccions d'aquesta part de Manresa (nous jutjats, plaça de la Reforma, etc.), no s'ha tingut gaire cura en realitzar unes noves obres respectuoses, sinó que més aviat són -pel meu gust- massa agressives.

En un altre ordre de coses, el passat cap de setmana el club Bàsquet Manresa encadenava una nova derrota que el manté cuer de la classificació de la lliga ACB i l'acosta perillosament a perdre la categoria. L'equip no reacciona i sembla difícil donar un cop de timó contundent en la seva trajectòria descendent. Curiosament, la mateixa jornada el Joventut de Badalona aconseguia una brillant victòria davant d'un dels grans, el Caja Laboral, amb un equip ple de joves promeses. D'aquest fet se n'ha parlat en diversos mitjans de comunicació i fins i tot s'ha ressaltat especialment a la televisió pública, fent una gran referència a l'escola de bàsquet badalonina, que dóna força fruits. De seguida m'ha vingut al cap que a Manresa no hem gaudit mai -que jo sàpiga- d'una escola tan potent. El club treballa sempre amb professionalitat i amb pressupostos ajustats, fitxant jugadors prou implicats, però la veritat és que el planter manresà no ha aconseguit cap generació prou competitiva perquè pugui ser la columna vertebral de l'equip. Alguns jugadors aïllats, sí, però? Això, no caldria dir, és una mancança important, perquè sempre és més barat i rendible basar-se en jugadors formats a casa afegint-hi, això sí, alguna incorporació forània, tant a l'hora de bastir l'equip com de vendre. No sóc coneixedor de la dinàmica interna dels equips base de Manresa, i ho dic des de fora, però la realitat que es mostra és aquesta que acabo de descriure. Tenim pocs diners i encara hem de fitxar majoritàriament d'aquí i d'allà. I no acabem de tenir una escola de prestigi. Què hi farem!